百

Прибра се мъртво изморен след битката с Морски в Организацията.
Той все повече се чувстваше като част от раково образувание – малка брънка от една свръхмощна машина, която започва да се държи като държава в държавата. На своите малцина тя даваше привилегии и информация, каквито другите хора нямат, правеше всеки свой член безотчетен, ненаказуем, неподлежащ на законите на обществото. Горски смяташе, че това е противно на Конституцията и демократичните принципи. Морски твърдеше, че военните правила винаги са били различни от цивилните.
Когато се прибра вкъщи, Горски беше почти наясно че нямаше да приемат аргументите му, въпреки че бяха съкрушителни, въпреки че си беше свършил добре работата, че беше направил всичко възможно.
В главата му се загнезди натраплива дума.
Хинденбург. Хинденбург.
Защо Хинденбург?
Влезе в интернет и изгледа клипчето със записа от катастрофата. Малко преди да се приземи – огромният дирижабъл се подпалва. Виждат се фигури на пламтящи, бягащи, загиващи хора. Реакцията на радио репортера, който е на мястото на събитието, е впечатляваща. Гласът му започва да трепери, стига до плач в ефир, използва думите „трагедия”, „човечество”. Накрая завършва „Не мога, не мога да говоря повече, дами и господа.”
Горски си направи труда да погледне някои от записите с най-ранните телевизионни коментари на събитията от 11 септември; 64 години по-късно.
Изумителна, потресаваща разлика. Макар за всеки журналист да е било ясно, че точно в този момент хората в самолетите, врязващи се в Световния търговски център, умират, а и вероятно още доста други ще умрат от тези вътре в сградите – в някои от най-първите телевизионни реакции се долавя нещо като „професионална” радост. Интонациите все едно казват: „Прекрасно! Невероятно събитие в ефир! И аз съм първият, който ви го съобщава! Гледайте!” Нито дума за човечеството, нито дума за загиващите хора. Няма плач, няма състрадание. Равен, сух, незаинтересован глас.

- Какво, за бога, се случи през последните 64 години? – си мислеше Горски и отново се сети за дилемата си в Организацията.

Президентът. Това е.
Ще поиска среща с Президента.

Може да е глупаво, обаче ако Овалният кабинет не може да направи нищо по въпроса, няма кой друг.

manuiloff.com „Книга на промените” © Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14